

Hall 195 h. 1(1-22)

National Library of Scotland

B000274327

DAN SPIORADAIL

A RINNEADH

AIR CRIOSDAIDH ARAIDH.

AIR A CHUIR SIOS ANN AN TRI EARRANNAIBH.

- I.—An Criosdaidh, aig bruaich Iordain.
- II.—An Criosdaidh, thall air Iordan.
- III.—Beath a Chriosdaidh ud, air thalamh.

LE EOIN DOMHNULLACH,

Ministear ann a Sgìre na Toisidheachd.

EDINBURGH:

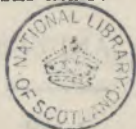
PRINTED BY ANDERSON & BRYCE.

1838.

R O I M H - R A D H .

CHUIREADH an Dàn so r'a cheile airson duine bha na Chriosdaidh urramach r'a linn ; a bha dìleas do 'n Ughdar ; agus a tha nis aig 'fhois. Anns a CHEUD errann deth, tha iomradh air a dheanamh air, mar AN CRIOSDAIDH AIG BRUAICH IORDAIN ; anns am bheil e fein, mar gu b' ann, a labhairt, air do na nithibh a chuireadh sìos ann, bhì gu tric air an aithris leis. Aig an àm an do chuireadh mach an earrann sin do 'n Dàn, bha e teann ri ceithir fichead bliadhn' is ceithir-deug a dh' aois ; agus air a mheas a bhì na " Dhuine ann an Criosd," rè thri fichead bliadhn' is deich dhiu sin. Cha b' ioghna, uime sin, ged dh' amhairceadh e air fein, mar dhuine 'bha nis aig " bruaich Iordain." Thugadh o'n uair sin dhachaidh e, mar sguab làn abuich airson gloir', aig aois cheithir fichead bliadhn' is sèdeug.—Anns an DARA earrann do 'n Dàn, tha iomradh air a dheanamh air mar AN CRIOSDAIDH THALL AIR IORDAIN ; anns am bheil e fein, ged 'eil e marbh, mar gu b' ann, fathast a' labhairt.—Tha 'n TREAS earrann a toirt meudeigin cunntais mu 'bheatha 's a ghiùlan, anns an t-saoghal, mar Chriosdaidh, gus an d' rainig e bruaich Iordain. Agus a nis, 's e durachd an Ughdair, ged nach 'eil e fein ann ni 's mo, gu 'm biodh an Dàn air bheannachadh do iomadh, agus gu h-araidh do 'n chuid sin do chloinn Shìoin, a tha nis dlùth air amhainn Iordain, agus aig am bheil togradh a bhì thall!

E. D.

A CHEUD EARRANN.

AN CRIOSDAIDH AIG BRUAICH IORDAIN.

AIR FONN.—“ *’Se fulangas mo Shlanuighear.*”

Is dlùth air amhainn Iordain mi,
’S tha ’n fheoil a’ gabhail sgàth ;
Bu mhaith a nis an dòchus ud,
Nach cuir gu bròn no nàir—
An dochus fhuair na h-athraichean,
Air càrraig bhuan nan àl ;
Tre’n d’ fhuair gu tearuint’ dhachaidh iad,
A steach do thir Chanàin.

An dochus fòs, ’s an creidimh ud,
Tre ’n d’ aidich iad ’san àm,
’San t-saoghal so, gu’m b’ choigrich iad,
Gun chaidreamh bhi ac’ ann :
Tre ’n d’ iarradh dùthaich shaibhir leo,
Is oighreachd nach bu ghann ; [orr’,
’S tre ’n d’ fhuair iad sin ’chuir aoibhneas
’Se boillsg’ dhi, ’bharr nam beann.

Tha ’n fheoil a’ crith, ’s cha’n iognadh e ;
Dol sìos gu Jordan bàis ;
Tha sgàil na h-oidhch’ ag iathadh orm,
’S tha cianalas a’ fàs ;
Oir se tha romham siorruidheachd,
Nach tomhais grian no là ;
An cuan ata neo-chrìochanach,
Gun iochdair ann no tràigh !

Is dlùth an sneim, 's is diomhair e,
 A cheangal riamh r'a cheil',
 Anam is corp gu miorbhuileach ;
 —Och 's dian an ceangal e !—
 Ach sgaoilidh 'm bàs e uaireigin,
 Is gheibh an uaigh 'cuid fein ;
 Is siubhlaidh 'n sin an tuathanach
 Bh' air chuairt 'na phailluinn créidh.

Thaobh fuigheall ciont' is truailidheachd,
 Tha fuaighte rium gach àm,
 'Se 's mulad throm aig uairibh dhomh,
 Nach 'eil mo ghluas'd ach mall ;
 'Se eagal 's mo gu h-araidh leam,
 —'S tha 'n diugh 'g am fhagail fann—
 Na th' eadar so 's am bàsa dhomh,
 No aon ni tha 'n thaobh thall.

Ach tha mo shuil ri Slanuighear
 Bha gràsmhor fad mo chuairt ;
 Sa threoruich troimh an fhàsach mi,
 Nach fag e mi san uair ;
 Ach fos gu'n dean e teasairginn
 Dhomh fein, 'san t-seasamh chruaidh,
 'S gu'n sgoilt e dhomh na h-uisgeachan,
 Gu ruig mi null, le buaidh.

'S ann annsan tha mo mhuinighinn,
 A chuir an cath bha cruaidh,
 Ri naimhdibh laidir fuileachdach,
 'Sa thug a mach a' bhuidh ;
 Thugadh buaidh air Satan leis,
 Air peacadh, bàs, is uaigh ;
 'S do thaobh an t-sluaigh a ghradhaich e,
 Am bàs do shluig e suas.

Do cheartas thug e riarachadh,
Is dioladh mar bu choir ;
'S an lagh ro-naomh cho-lionadh leis,
Bha orms' gu dian an toir ;
Is choisneadh saorsa shiorruidh leis,
Air buaidhibh Dhia 'chuir gloir,
'N tra ghlaodh e, " Tha e crìochnaichte"—
'Se sud mo dhion, 's mo threoir.

Na rinn 's na dh' fhuiling Slanuighear,
Mar sud an' àit a shluaigh,
'Se 'mhain is bunait thearnaidh dhomh,
'S cha 'n e gach gràs a fhuair—
'S sud is dion 'is tearmunn domh,
Dol 'n coinneamh bàis is uaigh,
'Se sud bheir dhachaidh sabhailt mi,
Do 'n àit' am faic mi 'n t-Uan.

Ach O! 'm faigh neach cho ghràineil rium,
'S do nadur cho mhi-naomh,
A chaoidh a steach 'na lathair-san,
Tha àillidh glan gun ghaoid !
Ach glanaidh fuil an t-Slanuighear,
Mo ghràinealachd gu saor ;
Is gheibh mi 'n sin do 'n àros ud,
'Sa 'm bheil muir-làn a Ghaoil.

Theann dhlùthaich laigsean naduir orm,
Is shearg mar sgàil mo shnuadh,
Mo neart tha tur 'g am fhailneachadh,
'S gach comas tha dol uam ;
Tha 'n deilbhidh fight' gu snàitheann di,
'S tha 'n spàl a ruith gu luath ;
'S an corpa diblidh bàsmhor so,
Dol sios gach là do 'n uaigh.

Ach cridhe cruaidh is dò-bheirteach,
 Is inntinn fheadhmhor thruagh,
 'S eas-creidimh fuilteach foirneartach,
 'S iad sud mo bhròn 'san uair!
 'N t-eas-creidimh 's olc gu h-araidh e,
 Tha 'toirt mo shàr gu cruaidh;
 Air m' anam 'tarruing fàsachaidh,
 'S air Fear-mo-ghràidh 'cur gruaim.

'Se sud an t-olc rinn crionach dhiom,
 A'm fionain nan saor-ghràs;
 Och 'se a dh' fhag mi-sgiamhach mi
 A'm fianuis Fir-mo-ghràidh!
 Mo thurus rinn e cianail dhomh,
 'S mo thriall ro inhall gach là;
 'Se m' eagal 'n deireadh bhliadhnach e,
 Gur crionadh dhomh, 's nach fàs.

Is e mo bheachd, is theirinn e,
 A thaobh a chreidimh bheò,
 Gu'm bheil—'s gach ait 'n do ghineadh e—
 'N t-eas-creidimh air an tòir:
 Is iadsan riamh nach d' fhairich e,
 'Na eire thruim, 's na bhròn,
 Nach 'eil—ge bith a theirear leo—
 'Na 'n creidimh-san ach sclèò.

Is diomhaireachd o 'n Ard-Rìgh e,
 'Thaobh clann nan gràs gu léir,
 Am peacadh bhì air fhagail annt',
 'S gun d' thug e gràdh dhoibh fein;
 'S gur eagal, iomadh là dhoibh e,
 —Ged 's nàir leo'chuir an ceill—
 An ait e aunt' bhì bàsachadh,
 'Na 'm beachds', bhì fàs ni 's treun'

Ach 's comhara do-àicheadh e,
Air gràs bhi faghail buaidh,
'N tra bhitheas corp a bhàis mar sud,
Dhoibh fein 'na chràdh 'san uair ;
Is feudaidh sud bhi foillseachadh
Dhoibh saibhreas gràis do-luaidh ;
'S bhi 'g abuchadh nan oighreachan.
Ni 's mo chum aoibhneis bhuan.

Ach 's mòr mo thruas ri aireamh dhiubh,
'San làths', tha 'g aidmheil Chrìosd ;
Nach d'fhuair an aithne thàbhachdach,
Air beath' no bàs gu fìor ;
Ciont' cha 'n eil na chràdh dhoibh sud,
No corp a bhàis 'na phian :
Is tòir cha 'n 'eil aig Satan orr',
Cha d'fhàg iad e a riamh.

Och 's mealladh mor, 's is cràiteach e,
Th' air àireamh measg an t-sluaigh,
Le aideachadh gun ghràsaibh ac',
Dol 'n coinneamh bàis na 'n suain ;
Gun eagal orr' roimh shiorruidheachd
A dh'iathas ump' gu luath !—
Bidh gul is giosgan fhiacal ac',
A chaoidh mar dhioladh duais !

Ach bheirinn comhairl' àmail orr'
Mu'n d'theid mo cheann 'san uir,
Gu'm pilleadh is gu'n tionnd'eadh iad,
Gu teann gu Rìgh nan dùl ;
Is ghuidhinn air a phàirt ud dhiubh
Bha fad mo là dhomh dlùth,
Gu'n dunadh iad ri Slanuighear,
Gun dàil a chuir sa chùis.

Oir theirinn, 's thogainn fianuis air,
 Thaobh Iosa, Fear mo ghràidh,
 Gur Ceannard caomh is fialaidh e,
 'S gu'n d' fhuair mi riamh e tlàth :
 Gu bheil e truacant' trocaireach,
 Is pailt gu leòr 'na ghràs :
 'Sa mheud 'sa chuireas dochus ann,
 Gu'm bi iad beo gu bràth.

Is bheirinn comharl' shonraichte,
 Do ghineil òg ar la,
 Am fads' tha 'n cothrom oirdheirc ac',
 Is aigne bheò is bhla ;
 Am fads' tha toil so-lubaidh ac',
 Is ùin gu iarraidh gràis ;
 Is easgaidheachd nan gluna ac',
 Gu lubadh sios gach là ;

Air Crìosd gu'n cuireadh eolas leo,
 'S air sòlasaibh a shaors' ;
 'N sin bhiodh e 'na Fhear-pòsda dhoibh,
 Is dh'òladh iad deth' ghaol :
 Oir àm na h-òig' gu iarraidh-san,
 'S gu mealtuinn Chrìosd gu saor ;
 Is mis nach tugadh mios dheth sud,
 Air bliadhn' an diugh do m' aois.

Ach cor na h-aois, 's ro chràiteach e,
 A chaith an là gun fheum !—
 Nach teicheadh iad gu Slanuighear,
 Aig trà dol fodha gréin' !
 Oir 's ni ro chianail eagalach,
 Gun teagamh, e ann féin ;
 'S e aois, is bàs, is aineolas,
 Bhi 'coinneachadh a cheil' !

Tha coman chuir an Tighearn orm,
Is dh'iarrainn chuir an céill,
Gu'n d'fholaich e gu miorbhuileach,
Mo lochda diomhair fein ;
Gu'n d'cheaduich e, 'na fhabhar dhomh,
Air 'ghràs bhi deanamh sgeul ;
Mo lochda 'chuir 'na lathair-san,
'S do chach bhi 'g aidmheil fein.

Thaobh 'fhreasdal anns an t-saoghal dhomh
Bu chaomh e, 's cha bu shearbh ;
Oir fhuair mi biadh is eudach ann,
Mur d' fhuair mi maoin is ainm ;
An t-aran laitheil dh'orduich e,
'Na throcair dhomh gu dearbh ;
Ach chum e suas air dochus mi,
S' cha b' ann air stòras seilbh.

Chunncas cuid do dhaoinibh leam,
Bha saoitreachadh gu teann,
'S a' tasgaidh suas, mar dh'fheudadh iad,
Mor mhaoin dhoibh fein 's d' an cloinn :
Ach chunnaic mi 'n stòras shaoghalt' ud,
Dol leis a ghaoith mar mholl :
Is mhol mi 'm freasdal caomh ud dhomh,
Nach d'thug dhomh maoin r'a chall.

Tha sluagh mo ghaoil 's mo bhraithreachais,
—Na braithrean caomh is treun—
A shiubhail troimh an fhàsach leam,
Air m' fhagail nis' gu leir.
Is dh'fhag sud aon'rach cianail mi,
Mar eun air sliabh leis fein,
'S o dh'fhalbh an comunn tiarail-san,
Tha m'aighe triall na'n deigh.

Tha m'aighe triall—'s e mhiannuichinn,
 Bhi ma' ri Criosd na Ghloir ;
 'S tha togradh, mar air sgiathaibh ann,
 Ag iarraidh bhi 'na chòir ;
 Ach cudthrom ciont tha 'g iathadh orm,
 Mar cheap ri sgiath an eoin,
 Teann leagaidh sud gu h-iosal mi
 Ri talamh sìos gun treòir.

Ach feitheams' am an Tighearna,
 —An t-am, gu fìor, as fearr ;
 'S d'a thoil ro-naomhsan strìochdar leam,
 Thaobh riaghluidh beath' is bàis ;
 'S tra thig an t-am a dh' orduich e,
 An' ruintibh ghloir 'sa ghràis,
 Feuch sud a null thar Iordan mi—
 'Sa Ghloir dha fein gu bràth.

Sud thairis air gach buaireadh mi,
 Gach cunnart cuain is gaoith,
 Gach laigs', is ciont, is truailleidheachd,
 Gach pian, is gruaim, is caoidh ;
 Is sud a steach do'n lùchairt mi,
 'Sa 'm faic mi gnùis an Rìgh ;
 'S na chomunn iomlan ùrail-san,
 Gu seinn mi 'chliù a chaoidh !

AN DARA EARRANN.

AN CRIOSDAIDH THALL AIR JORDAN.

Air fonn.—“ ’Se fulangas mo Shlanuighear.”

AN Criosdaidh ud bha uaireigin,
Aig bruaich nan uisge dluth;
'S d'am b' ghearan na bha thruaillidheachd,
Ro fhuaight' ris fad a chùrs';
Nis fhuaireadh steach do'n t-suaimhneas leis,
Bha fad a chuairt 'na shùil;
'S tha 'spiorad-san a cuairteachadh
Na caithreach shuas, le cliù.

Ach O, cha tig e dh' aithris dhuinn,
Na dh' fhairich e san uair,
'N tra bha a spiorad dealachadh,
Ri talamh, is dol suas:
No meud is glòir an t-sonais ud,
Th' aig anam nis gu buan!
'S ged thigeadh—se mo bharailse,
Nach gabhadh 'n t-aithris luaidh.

Ach creideamaid, d'a rireadh e,
Air teisteanas fìorghlan Dé,
G'an labhradh reir na firinn e
Ged thigeadh rìs e fein.
Is ged nach tig o'n tìr ud e,
Sa'm bheil a shiochainnt ré,
Ar leam, gidheadh, gu cluinn mi e
Mar so 'toirt brìgh na sgeil—

“ Nis fhuaireadh null air Jordan leam ;
 'S a ghlòir do Rìgh nan dùl !

Oir thug e aiseag ghlòirmhor dhomh,
 'Chuir Jordan air mo chùl.

Seadh, sgoilt e dhomh na h-uisgeachan,
 Bha tric fa chomh'r mo shuil ;

'S aig uairibh bha na'n clisgeadh dhomh,
 Rì am dhomh ruith mo chùrs'.

“ Ach cia mar fhuaireadh dhachaidh leam,
 Thar astar dhorch nam beann ;

No cia mar sheas mo chosan rium,

Gun tuisleachadh sa ghleann ?

Cha 'n urrainn domh sud aithris duibh,

Cha ghabh e 'cur an' cainnt :

Ach Iosa riamh bha tairis rium,

G'am b' Charaid e san àm,

“ Bu ghann chaidh as an t-sealladh uam,
 An talamh, is na bh'ann,

'N tra thainig 's thug e coinneamh dhomh,
 Gu h-ullamh anns an àm.

'S roimh aghaidh fhaoilteach bhuaadhach-san
 Gach uamhan theich gu teann ;

Gach neul is ceò, a chuairtich mi,

'S gach gruaim a bha 'sa ghleann.

“ Fhuair m' anam beachdan soillear dheth
 Air thalamh, re mo chùrs' ;

Seadh, beachdan bha na'm beannachd

'S rinn anail dhomh ro chubhr' ; [dhomh

Ach O, thaobh glòir an t-seallaidh ud !

—Bu shealladh e bha ùr—

A ghrian, bu ni gun solus i,

An' coimeas ri a ghnùis !

“ Is sona 'n sluagh gu sònraicht' iad,
'Fhuair eolas air na'n là :

Fhuair aithne ghlan is shòlasach,
Air Glòir a Phears' 'sa ghràis !

'Se sud a dheanadh ullamh iad,
Gu coinneamh 'thabhairt dha :

Is dh'easbhuidh sud 's neo-chomasach
Do anam dol na dhàil !

“ An' dol o ùin gu bith-bhuantachd ;
'Se 'n iteal a bha teann !

Gu deimhinn fein cha b'fhiosrach mi,
Air tiota a bhi ann :

Cha b' luaith a dh'fhalbh an anail ud,
Bha goirid agus fann ;

No sud an laimh mo CHEANNAIRD mi,
Is sud an t-anam thall !

“ Bha amhainn Iordain eagallach,
Gun-teagamh, dhomh san uair ;

Och, b' aobhar gheilt an sealladh ud
A ghabh mi dhi o 'bruaich !

Ach theich an sruth gu cabhagach,
Roimh Shagart treun nam buadh :

Is pianta 'bhàis, 'chuir eagal orm,
Sud thairis iad gu luath !

“ Ach 's amhainn i bhios uabhasach,
Do'n anam thruagh gun Dia ;

'N tra bheanas e ri 'bruachaibh-san,
Och, sud gu luath e sios !

'Sa's ni e bhitheas cràiteach dha

Nach d' chreid, na là, e riamh,

Gur uisge domhainn bàthaidh sud,

Do 'n neach gheibh bàs gun Chrìosd !

“ Och, 's truagh iad 'theid gun ullachadh,
 An coinneamh bàis is uaigh' ;
 Gun chòir an' Criosd, gun chumadh ris,
 Gun fhaireachadh air truaigh' !
 A theid an' coinneamh siorruidheachd
 Gun dion, tre fhuil an Uain ;
 A dh' fhulang reir an gnìomhara,
 Fo shiantaibh feirge bhuan !

“ Ach fhuaireadh null air Jordan leam !
 Is dh'fhagadh 'n fheòil air chùl ;
 Gu minic, bha na dòruinn dhomh,
 'S a chomhdaich mi le mùir ;
 Thug iomadh latha tuireadh dhomh,
 Is silidh air mo shuil ;
 A' milleadh riamh mo sheallaidh orm,
 Is comuin Fir mo rùn !

“ Cha bheag an t-sith 's a bheannachd
 Bhi dealuicht ris an fheoil : [dhomh,
 Oir dh' fhalbh, 'na cois, gach an-shocair,
 Air m' anam riamh bha 'n tòir.
 'N tra dhealuich rium mo thruaillidheachd
 'N sin theich gach truaigh is bròn ;
 Gach olc, is laigs', a chuairtich mi ;
 'S am Buaireadair fa'dheòidh.

“ Is fhuaireadh steach gu tearuint leam,
 Do thir Chanaain shuais :
 An tir a'm bheil na bràithrean ud,
 San fhàsach bha air chuairt ;
 An tir a'm bheil mo Shlanuighear,
 A thug dhomh gràdh ro-bhuan.
 'S an sealladh dheth, 's an sàsachadh,
 Th' aig m'anam, tha do-luaidh.

“ Ach cia mar nithear aithris leam,
Air beannachdan na tìr ?

Oir 's tìr a tha 'cuir thairis i,
Le bairn' is mil gu fìor.

Tha sùil ro-chaomh an Tighearn oirr',
O thùs na bliadhn, gu crìch :

'San sluagh a th'innt, sar-lionar iad,
Le maitheas sior, gun dìth.

“ Cha 'n abair am fear-àiteachaidh,
Gu bràth g'am bheil e tinn ;

'S cha ghearàn e air fàsalachd,
No gainne sàth bhi innt :

Is mar bu mho a shàruchadh,
Fo chorp a bhàis, r'a linn ;

Is mo, gu mor, a ghairdeachas,
'S is àirde nis a sheinn.

“ O, seinnear nis gu h-àrda leis ;

'S le cloinn nan gràs gu leir ;

Do'n Tì, o chian, a ghradhaich iad,
'S a thug dhoibh slainte ré !

Cha bhi iad tuilleadh 'm Bàbilon,

No 'n Clarsaichean gun ghleus :

Ach seinnidh iad le gairdeachas,

'S cha 'n fhailnuich guth no teud.

“ Ach O, nach b'fhios do'n aireamh ud,

Tha 'g àiteach' gleann nan deur,

An sonas buan, 's an sàsachadh

Tha romp' an làthair Dhé !

Dheanadh e'n aigne fhuasgladh dhoibh,

O shaoghal truagh an cèin' ;

'S bheireadh e gloine gluasachd dhoibh,

Is tuilleadh luath's do'n ceum.

“ ’N sin b’fharrus peacadh fhuathachadh ;
 ’S do’n Uan bhi tabhairt gràidh ;
 Is seasamh ’n aghaidh Bhuaireadair ;
 ’S bhi cruadalach sa bhlár.
 Seadh, chuireadh e’n cuid eagalan,
 ’S eas-creidimh, tur gu nair.
 Is chumadh, chaidh, nan sealladh iad,
 Gun teagamh, tír Chanaain.

“ Ach dheanadh sud iad comasach,
 ’Bhi togail fianuis threun,
 An’ aghaidh lochdan follaiseach ;
 ’S bhi ’labhairt á leth Dhé.
 Seadh, dheanadh sud iad coguiseach,
 ’Sgach gnothach tha fo ghréin :
 Is cheangladh sud, gu maireannach,
 Gach anam dhiubh r’a chéil.

“ Tha iomadh ni ma’n dealuich iad,
 Na’m barail, eatorra fein :
 Oir fathast, ’s clann air thalamh iad,
 Air ghainne tuigs’ is ceill.
 Gidheadh tra bhios na ’n daoineibh iad,
 Bidh caochladh orr’ gu leir :
 Is chi—g’am b’ nithe faoin iad sud,
 A sgaoil iad riamh o ’cheil’.

Ach shiubhladh an’ dluth-chomun iad,
 Mar choigrich is luchd cuairt ;
 A’ tarruing ás na tobraichean,
 A dh’ ullaich dhoibh an t-Uan :
 Ag ith’ an sàth, gu togarrach,
 Do’n aran bheo is bhuan :
 ’S cha mhearachd, ged a theirinn e,
 Bhiodh ’n aigne romp’ dol suas.—

“ Is ged bhiodh sgios, is ocras orr’,
Is tart, an’ tir an céin’ ;
’N tra gheibh iad steach, cha ’n acain iad,
Na bh’ aca riamh do phéin.
Cha chuimhnich iad aon uireasbhuidh,
A dh’ fhairich iad, fo ghréin.
Oir tha gu leòr a’ feitheamh orr’,
An’ tigh an athar fein.

“ Ach fhuair mi nis na dh’ iarradh leam ;
Is m’ uile mhiann gu brath !
Le naomhachd rinneadh sgiamhach mi,
An’ coslas Chrìosd gu slàn :
Le soills’ na gloir’, sar-lionadh mi,
’S mi dluth do Dhia, gun sgàil.
Is caithear leam an t-siorruidheachd,
A’ snàmh gu sior, ’na ghràdh !

“ Is fìor e, nach eil uireasbhuidh,
Air fhaireachadh leam shuas ;
Ach fathast se mo spiorad ’th’ann ;
Tha earrann dhiom ’san uaigh.
Ach tha mo shùil, le gairdeachas,
Ri teachd an là, ’s na h-uair,
’S am bi an corp ’compairteachadh,
Do lànachd glòir’ an Uain !

Ach co an cridh’ a bhreithnich e,
No ’n t-sùil a chunnaic riamh,
Mòr mheud is gné an ullachaidh,
D’a phobull fein, rinn Dia !
Ach ’sona dhoibh, ’s is beannaicht’ iad
Fhuair aithne ghlan air Crìosd :
Oir mealaidh iad, ’na chomun-san,
An sonas ud, gu sior !

AN TREAS EARRANN.

BEATH A CHRIOSDAIDH, AIR THALAMH.

Air an Fhonn cheudna.

A leughadair—nis dh'aithris mi,
Mu'n anam ud chaidh uainn ;
Aig Iordan, mar a dh'fhairich e,
Ri aghaidh srutha luath :
'S mar tha e nis a labhairt riut,
Seadh, labhairt riut o shuas ;
O, t-anam gu'm faigh beannachd dheth !
'S thoir aire dha is cluas.

Ach ceaduich dhomh—mu 'n dealaich sinn,
Gun aithrisinn uam fein,
Mu bheath 'sa ghiulan aithnicht san,
Fad turus bhuan a chein'.
Is dhomhs' bu chomain sònraicht sud,
—'S bu deoin leam 'chuir an ceill—
B'e m'athair thaobh na feòla e ;
'S mo chomhnadh, 'n tus mo rè.

Bha 'n Tighearn dha ro throcaireach,
An' lathaibh òig, gu fìor ;
'Rinn ath-bhreith ghlan, is ghloirmhor air ;
'S thug eolas dha air Criosd ;
A dhoirt a spiorad naomh-san air,
Roimh aois nam fichead bliadhn' ;
'Chuir seul is sult na naomhachd air,
Nach d' fheud e chall a riamh.

Bha buadhan aithnichte naduir aig ;
Is pàirtean beothail, treun ;
Ach beothail treun mar bha iad sud,
'Se gràs a rinn dhiubh feum :
'Se sud thug gleus, is cumadh dhoibh,
Is togail ghlan ri neamh :
'S a chuir gu leir air obair iad,
Mar uisg air muilinnn gleust'.

Ni iomadh uail a talannaibh,
Is gibhtean laidir cinn :
Ach ciod, mo thruaigh', an tabhachd-san,
Gun anail bhlatb bhi annt !
Ceart ionnann 's mar na cnàmhan ud,
Tha sgaoilteach, fàs 'sa ghleann :
An cnaimh a's mo, cha'n fhearr e dhiubh,
Na 'm fear a's tair' a th'ann.

Ach thigeadh 'n anail chaoineil orr',
O cheithir gaathaibh neimh' ;
Is sud na cnàmhan sgaoilteach ud,
Gach aon diubh teachd gu cheil.
'N sin eirigh suas mar armailt iad,
'S mar an'maibh beò—gu leir.
Mar sud bidh gibhtean iomraiteach,
Fo obair ionmholt' Dhe.

Ach thug an Tighearn ungradh dha ;
—Seadh, ungradh glan nan gras—
Gun idir a bhi cunntadh ris,
No 'g iunndran na thug dha.
Bha 'n ola chaomh ud drùthadh air,
Mar dhriùchd, o là gu là ;
'S gu minic, tomhas dubailt dhi,
'N tra bhiodh na gluinean sàs.

'S bu tric a bha na gluinean ud,
 A' lubadh gach aon la;
 Is anam faghail ùrachaidh,
 Gach ùin' aig caithir gràis.
 Oir thugadh spiorad urnuigh dha,
 'Chum dluth e rith', gu brath,
 'S is cuimhne leam g' an lubadh e,
 A ghluin air sliabh is blàr.

Ach 'se an t-ungadh cubhraidh ud,
 Bha drùthadh air gach àm,
 Thug anmhunnachd is brùiteachd dha,
 'S rinn ùrail e 'na chainnt.
 Rinn sud e cneasd 's gach dleasdanas;
 —'S bu deas e dol nan ceann—
 'S an' aobhar Chrìosd, bu sheasmhach e,
 Gun dol a leth-taobh ann.

Gu h-àraidh, 'n dreuchd a Cheasnuchaidh,
 San d' sheas e, iomadh bliadhn';
 Bu dileas e san dleasd'nas ud,
 Gun lasachadh no sgios;
 Cha bhitheadh chaoidh e fadalach,
 No rag, an' ceann a ghniomh,
 'S cha b' fharrus duit g' an coidleadh tu,
 Fo 'theagasg-san a riamh.

O, b' easgaidh anns an dleasd'nas e,
 'N tra sheasadh e measg sluaigh;
 A' tabhairt tuigs' is teagaisg dhoibh,
 O'n cheist a rachadh luaidh.
 Gun idir bhi g'an sàruchadh,
 Le ceisdibh àrd is cruaidh;
 Ach tabhairt teagaisg slainteil dhoibh,
 'S am bitheadh stà, is buaidh.

Ach thugadh gibht gu sonraicht dha ;
—'S cha choir a cleith' 'nar sgeul—
Gach smuain bhi soillear ordail aig,
'S g' am b'eol da 'n cuir an ceill.
Bu chuimir, taght, na bhriathraibh e,
'S na thigeadh riamh o 'bheul ;
Ach O, bu luchdmhor, ciallach e,
'S na briathraibh ud gu leir.

Be'n criosdaidh suilbhir, faoilteach e :
—Biodh saorsa stigh, no cruas—
'Tra bhitheadh 'm fianuis dhaoine e,
Cha 'n fhaict' air eudann gruaim
Oir mheas e chaoidh mar fhiachaibh air,
Bhi moladh Chriosd do 'n t-sluagh ;
'S bhi 'nochdadh mach na diadhaidheachd
'Na maise, riamh, 's na snuadh.

Bu tric, do chuid, a dh' innis e,
G'an d' shir e sud o shuas,
Bhi 'cumail eudainn shubhach air,
O's ceann a chridhe chruaidh.
'S tha iomadh bheireadh fianuis air,
Mar dh' iarr e sud, g'an d' fhuair,
'S gun cheist, rinn sud, 'san fhionain e,
Na b' f'heumail, riamh do 'n t-sluagh.

Bu bheag air riamh an lùbaireachd ;
'S an eudann mhùgach bhalbh ;
'S na h-osnaidh chneadach chiuchranach,
Gun sugh annt ach an dealbh.
Ach dh'aithn'cheadh 'n anail chubhraidh
Seach dubailteachd is cealg : [leis,
Is far am faiceadh bhrùiteachd leis,
Bu dluth e dhoibh, gu dearbh.

Bu shoilleir geur a bhreithneachadh,
 Air obair ghlan nan gràs :
 Is b'aithne dha an dealachadh,
 Tha eadar beath is bàs.

Ach b'e a mhiann bhi carthannach,
 An' tabhairt breith air càch,
 'S bhi fagail dhas', d'am buineadh e,
 Bhi 'deanamh 'sgaraidh slàn.

Cha' b' toigh leis riamh 'bhi fasganadh,
 Le gaoith bhiodh bras is dian ;
 'S le srannaibh ard, 'sa h-osagan,
 A' chasadh 'n cruithneachd sìos.

Bu mho, gu mor, bu shabhailt leis,
 Bhi fagail muill 'san t-sìol ;
 Na'n sìol—g'an rachadh gràinnean dheth,
 Le moll, gu bràth a sìos.

Ach, thaobh na beàtha spioradail—
 Tre chreidimh bha e gluas'd ;
 'S cha b'ann air beath na faireachduinn,
 No'n t-seallaidh, bha e suas.

'Se CRÌOSD, san teisteanas fhirinneach,
 'Tha 'm Pìobull dhuinn a' luaidh,
 Bu bhunait creidimh rìreadh dha,
 'S cha b'e gach ni a fhuair.

Bu toigh leis riamh, mar theireadh e,
 'Na fhaireachduinn bhi beò :
 Ach e bhi beò air faireachduinn,
 Bu bhoichd leis sud, mar lòn.

Ach 'tra bha 'n creidimh seilbheachadh,
 Bhiodh doirbheas aig an fheòil ;
 Bhitheadh 'n fhaireachduinn a' soirbheach-
 Is cuirm aic air a bhòrd. [adh,

Ach fhuair e 'n creidimh aithnicht' ud,
A dh'oibrich Spiorad Dhé :

'S ri Criosd gu dluth, a ghreimicheadh,
Air barrant fhocail fein :

A rachadh mach le 'fhalamhachd
A dh' aindeoin air gach éis,

'S nach pilleadh idir dhachaidh e,
Gun naigheachd mhaith 'na bheul.

An creidimh beò, is luachmhor ud,
A fhuair na naoimh a riamh :

A sheas ri aghaidh cruachasan,
'Sa bhuaanaich gus a chrìoch.

Nach gabhadh guth no taisbeanadh,
An' ait na teisteanas fhior :

Ach ghabhadh fois san teisteanas ud,
'Sa gheibheadh faisg air Dia.

'Se 'n creidimh ud a fhuaireadh leis,
Bha buadhach anns', tre Chrìosd,

Ri aghaidh ciont', is truailidheachd,
Is buairidhean o shìos :

A sheas gu treun, 's gu maireannach.
Ri cathan geur is dian :

Is ris gach gaoth is doinnean dhuibh,
A sheid air anam riamh.

Cha b' choigreach do 'n eas-creidimh e,
Mar dh' aidicheadh e fein :

Gidheadh cha tug é caidreamh dha,
'S cha chreideadh e a sgeul.

Ach chuireadh teist a gheallaidh leis,
Fa choinneamh 'n fhàidhe bhreig.

'S tra chuireadh, sud na ghealtair e,
Gun chomas fosgladh beil.

Ach riamh tre chreidimh ghluaiseadh leis,

Gu seasmhach, suaimhneach, dian :

Gu faicilleach, neo-bhruilleanach

'S gach smuain, is guth, is gnìomh.

Gu h-uaigneach, is gu follaiseach,

Bha chomun-san ri Dia ;

B'e gradh is tlachd a phobuill e,

'S b' iad sluagh a chomuinn riamh.

Ged thugadh laithean lionmhor dha

—Coig-fichead bliadhn', ach coig—

Ri fad nan là 's nam bliadhna ud,

Cha d'fhailnich riamh a threòir.

Is mar bha àm an dealachaidh,

A tarruing faisg na chòir,

Bha 'n t-anam, teann, ag abùchadh,

'S fo fhadachd, gu bhì 'n glòir.

'Se 'n Tighearn chuir an comain air,

O choinnich ris e 'n tùs ;

A chum a riamh gach comas ris,

'S gu fallan ghleidh a chliù ;

A chum gu slàn a sholus ris,

Mar choinneal dhealrach ùr :

'S aig àm toirt suas na h-anail leis

Bu choinneal sud gun smùd.

A CHRIOCH.

